

a mezi těmi uvádí majetky spojené s funkcí, úřadem neb důstojenstvím cizozemským. Tím jest konkludentní úmysl zákonodárce, nedati privilegii z listiny ze dne 1. srpna 1842 místa, dostatečně prokázán.

Ad II. Zákony o pozemkové reformě nejsou omezeny na žádnou určitou dobu. I když je pozemková reforma v určitém kraji provedena a t. zv. hlad po půdě ukojen, zůstává velký majetek pozemkový, vyjma ovšem půdu, která byla dle § 11 ze záboru propuštěna, což je přípustno jen do nejvyšší míry 500 ha, i na dále zabrán a může býti v budoucnosti, kdyby se toho potřeba objevila, kdykoli převzat a přidělen. Státní pozemkový úřad nemusí tedy půdu zabranou sice převzít, ale nemůže ji také, vyjma uvedenou výměru, žádnou transakcí svazku zabranosti sprostít; nelze se tedy na jakékoli takové dohody odvolávat. Co se však týče propuštění ze záboru podle § 11 záb. zák., může se sice toto propuštění státi nejen rozhodnutím Státního pozemkového úřadu, nýbrž i ve formě dohody s vlastníkem, ale i taková dohoda, protože zastupuje rozhodnutí podle § 7 čís. 1 zák. o poz. úř., musí býti podle § 11 čís. 1 téhož zákona schválena správním výborem, má-li býti platna a přesně učiněna. Ale stěžovatel netvrdí vůbec žádnou dohodu definitivní, neřku takto schválenou, nýbrž jen úmluvu, že dohoda bude uzavřena (»Státní pozemkový úřad zavázal se jednati o dohodu o půdě lesní«), tedy jakési pactum de conveniendo.

Čís. 7752.

Ve výroku rekursního soudu, že se rekurs stal bezpředmětným, lze po případě spatřovati vyhovění rekursu.

(Rozh. ze dne 3. února 1928, R II 35/28.)

Soud první stolice povolil odklad exekuce vyklizením. Rekursní soud k rekursu vymáhající věřitelky vyslovil, že se rekurs stal bezpředmětným uplynutím odkladní lhůty a přisoudil vymáhající věřitelce útraty.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu dlužníka.

Důvody:

Stěžovatel vytýká napadenému rozhodnutí nesprávnost proto, že rekursní soud ve výroku praví, že se rekurs stěžovatelky stal bezpředmětným uplynutím odkladní lhůty, a v dalším přisuzuje stěžovatelce útraty. Nerozhodl prý o meritu stížnosti. Dovojuje, že, nerozhodl-li rekursní soud ve věci samé a prohlásil-li rekurs za bezpředmětný, zůstává v platnosti usnesení prvního soudu, povolující odklad exekuce, a je nesprávně přisuzovati stěžovatelce útraty, protože nelze mluvit o tom, že podlehla (§ 41 c. ř. s.). Vývodům rekursu jest přisvědčiti potud, že výrok rozhodnutí rekursního soudu jest formálně vadný. Praví, že se stížnost vymáhající věřitelky stala bezpředmětnou, a přisuzuje jí náhradu útrat. Rozhodnutí rekursního soudu však může znít buď tak, že

se rekurs odmítá, nebo postupuje jinému příslušnému rekursnímu soudu, nebo že se zamítá, nebo že se mu vyhovuje buď tak, že se napadené usnesení změňuje nebo zrušuje. Podrobnější vývody v díle Hora, Československé civilní právo procesní, díl III. strana 137). Z pouhého výroku, že se stížnost stala bezpředmětnou, není zřejma žádná z těchto možností. Ale je zřejma, přihlíží-li se pro vysvětlení k dalšímu výroku o náhradě útrat stěžovatelce a k důvodům, ve kterých rekursní soud shledává skutková tvrzení stěžovatelky odůvodněnými a končí úvahou »Na základě těchto úvah bylo by stížnosti vymáhající věřitelky vyhověti, kdyby se zatím uplynutím doby žádost o odklad vyklizení a účel stížnosti bezpředmětnými nestaly«. Rekursní soud ve skutečnosti rekursu vyhověl, ale ve výroku se formálně nesprávně vyjádřil. Tato vada však nemůže nepředpojatému čtenáři zavdati příčinu k pochybnostem o pravém smyslu rozhodnutí. Proto nelze přisvědčiti stěžovateli v tom, že rekursní soud nerozhodl ve věci samé.

Čís. 7753.

Nálezy německých rozhodčích soudů jsou zde vykonatelné jen tehdy, došlo-li k písemné smlouvě stran, již se soudu tomu podrobily.

Rozhodčí soud spolku »Verein Berliner Getreide und Produkthändler E. V.« nelze klásti na roveň zdejším bursovním rozhodčím soudům.

(Rozh. ze dne 4. února 1928, R I 42/28.)

Vymáhající věřitel navrhl povolení exekuce na základě výroku rozhodčího soudu spolku Berlínských obchodníků obilím a výrobky v Berlíně. Soud první stolice exekuční návrh zamítl, rekursní soud exekuci povolil. Důvody: Exekuční návrh opírá se o výrok rozhodčího soudu spolku Berlínských obchodníků obilím a výrobky v Berlíně ze dne 19. ledna 1925, doplněný opravou ze dne 23. února 1925, který usnesením zemského soudu v Berlíně ze dne 29. dubna 1925 prohlášen byl za vykonatelný, dále o usnesení téhož soudu ze dne 13. května 1925 a ze dne 18. května 1925, jimiž straně povinné uložena náhrada útrat řízení o vykonatelnost rozhodčího výroku. Jde tedy o povolení exekuce na základě cizozemského exekučního titulu. Povolení toto předpokládá podle § 79 ex. ř., že vzájemnost státními smlouvami nebo vládními prohlášeními o tom vydanými, ve sbírce zák. a nař. vyhlášenými jest zaručena. To se v tomto případě stalo smlouvou s Německou říší ze dne 22. ledna 1922, která pod číslem 130/24 ve Sbírce zák. a nař. byla vyhlášena současně s vládní vyhláškou ze dne 25. června 1924 čís. 131 sb. z. a n. V této vyhlášce je zejména výslovně ustanoveno, že i výroky rozsudích a rozhodčích soudů tvoří platný exekuční titul, pokud jsou splněny podmínky v desáté knize německého civilního řádu soudního stanovené, a žádá se dále, by také v §§ 80 a 81 ex. ř. stanovené předpoklady byly splněny. Že v souzeném případě jsou splněny předpoklady ustanovení § 80 čís. 2 ex. ř., nyní změněného, a